

Jen co jsem se vzbudil, bylo mi jasné, že je něco naprosto špatně. Bolela mě hlava, a když jsem se u vyhaslého ohniště vyškrábal na nohy, měl jsem pocit, jako by zapoměly chodit a správně střídat jedna druhou. V domě bylo ticho, nikdo jiný vzhůru nebyl. Zvenku ke mně ale doléhal rámus, který mě přiměl, abych se dopotácel ke dveřím a pak ven do řídkého bočního deště.

Lod' s červenými plachtami už u ostrova nekotvila.

Právě obeplouvala mys v jižní části zálivu a téměř stačila zmizet z dohledu, před' už za skalami nebylo vidět. Brand stál u kormidla a uviděl mě ve stejný okamžik jako já jeho. Těsně předtím, než i jeho spolkla rozeklaná masa útesů, se usmál, až se mu bílé zuby v rezavém plnovousu nezaměnitelně zablýskaly, pak napůl pokrčil rameny a napůl mi zamával, a byl pryč.

Stál jsem tam jako přimrazený, protože mě kromě toho, že odjel bez rozloučení a ani se nepokusil s námi za něco vyměnit ten měnič napětí, zarazily ještě dvě další věci. Jednak jsem si uvědomil, že má na sobě tátův nepromokavý kabát, ten dobrý, žlutý, s kšiltem na kapuci, a to přece nedávalo smysl. A zadruhé mi opožděně došlo, co ten jeho úsměv, pokrčení ramen a polovičaté zamávání měly znamenat: bylo to rozloučení a jakési podivné a téměř dobromyslné doznání viny. V tom gestu bylo něco upřímného a poctivého, ale v pravých úhlech to protínala neupřímnost a nepoctivost, takže to připomínalo Fergovu osnovu na tkaní. Důležité však bylo jen jedno.

Ten člověk mi ukradl psa.

To jsem si uvědomil s chladnou jistotou, jakmile jsem uviděl ve vodě daleko v zálivu plavat osamoceného štěkajícího Jipa – byl tak daleko, že musel buď vypadnout z lodi, kterou se teď snaží dohonit, nebo ho z ní někdo musel vyhodit. Díval jsem se, jak se mu hlava pohupuje na vlnách, slyšel jsem jeho pronikavý štěkot a bylo mi jasné, že si Brand určitě odváží Jess, protože ta nebyla nikde v dohledu.

V tu chvíli už jsem křičel, abych probudil ostatní, a řítíl jsem se k veslici. Brand naše čluny neodvázal, zato nám naházel vesla do vody a odliv je teď pomalu unášel na otevřené moře. V běhu jsem si také všiml, že sušáky, které byly předtím plné sušících se ryb, jsou nyní prázdné. Ukradl nám tedy i jídlo.

Vrhl jsem se do vody pro vesla a její chlad se do mě ostře zakousl, pak jsem se s cákáním brodil zpátky k veslici, a už už jsem se ji chystal odvázat, abych se na ní dostal ke své lodi – ta byla zakotvená v závětrí krytém skalami, za nimiž zmizel Brand –, ale pak jsem se nadechl a podíval se na Jipa a bylo mi jasné, že to ke břehu zvládne vlastními silami. Vtom mě však napadlo ještě něco: Co budu dělat, až Branda dohoním? O tom, jestli se vydám Jess zachránit, jsem vůbec nemusel přemýšlet, byl to prostě reflex. Ze všeho nejdřív mě napadlo, že vytáhnu Jipa z vody a pak už nebudu čekat ani minutu, nasednu na Sladkou naději, napnu plachty a vyrazím za zlodějem. Věděl jsem totiž, že každá další vteřina staví mezi mě a mou kořist větší a větší kus moře.

Pak jsem si ale uvědomil, že bych mohl potřebovat nějakou zbraň, a tak jsem vylezl z veslice a vyrazil zpátky k domu, že si tam vezmu luk a pušku. Jak jsem se rozběhl, zachvátil mě najednou strach, protože mě napadlo, že ostatní jsou možná mrtví. Neviděl jsem totiž u domu žádný pohyb a nikdo nereagoval ani na můj křik a Jipův štěkot.

Ne, nebyli mrtví. Byli jenom omámení, a když jsem s nimi zatřásl a probudil je, chtělo se jim zvracet a byli dezorientovaní. Brand jim podstrčil do marmelády nějakou drogu, aby je uspal. Ten tvrdohlavý beran, který mi den předtím našťípil zub, mě vlastně zachránil, protože nebýt té bolesti, kterou mi sladká chuť způsobila, byl bych i já snědl marmelády tolik, že by mě to vyřídilo jako ostatní,

a teď bych nebyl k ničemu. Brand by si klidně mohl odjet a my bychom ani netušili, kterým směrem se vydal a kudy se za ním pustit.

Měly však ještě přijít dny, kdy si uvědomím, že by tohle možná nebyla ta nejhorší možnost.